

Sygn. akt IV CSK 61/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.

przy uczestnictwie Gminy Miasta Sopotu

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt XVI Ca 332/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 lipca 2015 r., którym Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 9 grudnia 2014 r. i oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia własności bliżej oznaczonej części nieruchomości położonej przy ul. [...] w S. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy „...z aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika wykreowanie instytucji domniemania prawnego wzruszalnego, iż w razie jednolitego zewnątrznie władania (*corpus*) manifestującego wyłączność do danego gruntu przez betonowe ogrodzenie - części nieruchomości - stanowiącej użytkowanie wieczyste oraz - części nieruchomości stanowiącej własność - wola posiadania (*animus*), wynikająca z użytkowania wieczystego emanuje na tyle, że pochlania również wolę posiadania dla siebie (*animus rem sibi habendi*) nieruchomości nie stanowiącej użytkowania wieczystego...”. Poza tym, zdaniem skarżącej, wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy z oczywistym naruszeniem art. 231 k.p.c. uznał element woli posiadacza za jedyną przesłankę obalenia domniemania prawnego z art. 339 k.c., odstępując tym samym od wykładni dokonanej przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 lipca 2008 r., III CZP 68/08 (OSNC

2009, nr 7-8, poz. 109) oraz w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 183/09 (nie publ.).

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne nie czyni zadość przytoczonym wymaganiom. Zagadnienia związane z nabyciem nieruchomości w drodze zasiedzenia przez użytkownika wieczystego były niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, o czym świadczą - obok orzeczeń powołanych przez skarżącą, tj. uchwały z dnia 23 lipca 2008 r., III CZP 68/08 oraz postanowienia z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 183/09 - dalsze orzeczenia Sądu Najwyższego. Przykładowo można wskazać na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1975 r., III CZP 63/75 (OSNCP 1976, nr 12, poz. 259), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1997 r., I CKU 32/97 (nie publ.) oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2004 r., II CK 105/03 (nie publ.), z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CSK 367/08 (nie publ.) i z dnia 16 października 2014 r., III CSK 299/13 (nie publ.). Skarżąca nie przytoczyła argumentów, które wskazywałyby na potrzebę kolejnego zajęcia stanowiska w tej materii przez Sąd Najwyższy, tym bardziej że sformułowane zagadnienie prawne jest ściśle związane ze stanem faktycznym podlegającym subsumcji. Pozwala to na

stwierdzenie, że skarżącej chodzi o poddanie zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie są nimi bowiem argumenty przytoczone w uzasadnieniu powołanej podstawy kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz z § 6 pkt 5, § 7 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw